

Arrest

nr. 317 332 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X en die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer K.F.H., die stelt de vader te zijn van verzoeker, verklaart op 12 december 2020 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 september 2022 wordt de heer K.F.H. erkend als vluchteling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Op 25 september 2023 wordt bij de Belgische ambassade van Addis Abeba, Ethiopië, voor verzoeker een aanvraag ingediend voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met zijn vader in België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 24 mei 2024 de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art.10,1,1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [F.A.K.] [°xx.xx.2006] teneinde de heer [F.H.K.] in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een foto van een doopselcertificaat.

Dat het document aldus geen conforme akte van de burgerlijke stand betreft maar een document afgeleverd door een religieuze instantie mbt het doopsel. Dat het document geen foto van het kind bevat op de daartoe voorziene plaats.

Dat er enkel een foto werd voorgelegd.

Dat gelet op bovenstaande elementen de authenticiteit van het document niet gevrijwaard is.

Overwegende dat in zijn asielaanvraag de heer [F.H.K.] naar eer en geweten verklaarde een kind te hebben [A.] geboren in 2004!

Dat deze leeftijd niet overeenstemt met de huidige opgegeven leeftijd i in de visumaanvraag.

Immers volgens het administratieve dossier is betrokkene geboren in 2004 wat maakt dat hij op moment van de indiening van de : visumaanvraag (op 25/09/2023) reeds 19 jaar oud was en aldus meerderjarig.

Echter volgens de visumaanvraag is het kind geboren in 2006 waardoor hij nu plots minderjarig is.

Overwegende dat gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier, de voorgelegde documenten werden gemanipuleerd met als enig doel de leeftijdsvoorwaarden in de gezinsherenigings-procedure te omzeilen.

Dat gezien de tegenstrijdigheden er niet voldaan is aan de authenticiteitsvoorwaarden van voorgelegde documenten.

De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd gezien het frauduleuze karakter

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4° en 12bis, §§5 en 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheids-beginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

" 1.

Verweerder stelt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de bepalingen uit artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15.12.1980 (gezinshereniging met ascendent), aangezien er sprake zou zijn van fraude in zijn hoofd.

Verweerder verwijst daartoe, enerzijds, naar het feit dat de aanvraag werd ingediend op basis van een foto van het doopselcertificaat van verzoeker (document dat ook gevoegd wordt als stuk 3). Er wordt gewezen op het feit dat het niet om een akte van de burgerlijke stand gaat maar louter om een document van een religieuze instantie, en dat het dan nog louter om een foto van dit document gaat. Bijgevolg stelt verweerder dat de authenticiteit van dit document niet gevrijwaard is.

Daarnaast wijst verweerder er op dat de referentiepersoon, verzoekers vader, in het administratief dossier verklaard heeft dat verzoeker is geboren in het jaar 2004, zodat hij op het ogenblik van de visumaanvraag al 19 jaar oud was en dus meerderjarig.

Verweerder leidt hieruit af dat de door verzoeker voorgelegde documenten werden gemanipuleerd om ervoor te zorgen dat verzoeker minderjarig is.

Verweerder stelt dat niet voldaan is aan de authenticiteitsvoorwaarden van de voorgelegde documenten en dat de visumaanvraag wordt geweigerd gelet op het frauduleuze karakter.

2.

Verzoeker betwist deze stellingen van verweerder en kan enkel betreuren dat verweerder kennelijk niet voldoende tijd en moeite nam om alle elementen in het administratief dossier te bestuderen.

In de begeleidende brief bij de aanvraag werd immers uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat de referentiepersoon destijds in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn oorspronkelijke verklaringen omtrent verzoekers leeftijd heeft gecorrigeerd. Meerbepaald werd in deze brief verwezen naar de verklaringen die de referentiepersoon aflegde bij het CGVS in het kader van diens verzoek om internationale bescherming, op 30.08.2022. Daarin luidde het:

"Klopt de volgende informatie? En verbetert u mij zeker indien dit niet het geval is. [K.F.A.] geboren in 2004 te [S.]?"

In 2006. Het was fout (VZ geeft email af m.b.t. correcties)"

Deze passage wordt integraal vermeld in de voormelde begeleidende brief van 15.09.2023 bij de aanvraag van verzoeker. Er wordt in de brief nog verduidelijkt dat er een klein verschil in schrijfwijze is in de achternaam van de kinderen: "[F.]" in plaats van "[F.]", doch daarop komt verweerder niet terug in de bestreden beslissing.

Voor de volledigheid voegt verzoeker het volledige gehoorverslag bij het CGVS van zijn vader ten tijde van diens procedure internationale bescherming. (stuk 6), én de e-mail van de advocaat die zijn vader tijdens die procedure internationale bescherming stuurde naar verweerder ("asiel.interviews@ibz.fgov.be), om toen al deze vergissing van verzoekers vader recht te zetten (stuk 7). Deze e-mail luidt:

"Mevrouw, Mijnheer,

Ik richt u huidig schrijven in mijn hoedanigheid van raadvrouw van de heer [F.H.K.], van Eritrese nationaliteit.

Mijn cliënt wenst enkele correcties te bezorgen betreffende zijn Dublin-interview van 25.01.2021:

Vraag 15a:

Datum verbintenis: [xx.xx.2005] ipv. [xx.xx.2004]

Vraag 16:

[A.] is geboren in 2006 en niet in 2004

Bij voorbaat dank ik u om dit schrijven in het dossier van mijn cliënt toe te voegen."

Met andere woorden baseert verweerder zich op één enkele vergissing van de referentiepersoon omtrent verzoekers geboortedatum. Deze vergissing werd afgelegd in het eerste verhoor van de referentiepersoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken (kopie daarvan als stuk 8).

Verweerder werd van deze vergissing ingelicht op 20.02.2021 door de advocaat van de referentiepersoon (stuk 7), in tempore non suspecto want nog voorafgaand aan het gehoor van de referentiepersoon bij het CGVS en bijgevolg ook voorafgaand aan de beslissing tot erkenning als vluchteling die werd genomen voor de referentiepersoon.

Verzoeker heeft deze vergissing een tweede keer rechtgezet tijdens zijn gehoor bij het CGVS. (stuk 6)

En daarna werd in het kader van de begeleidende brief bij de aanvraag op deze vergissing en rechtzetting gewezen, teneinde alle misverstanden te vermijden (stuk 5).

En toch weigert verweerder de huidige aanvraag met deze éénmalige en dus veelvuldig rechtgezette vergissing van de referentiepersoon als determinerend motief.

Het is overduidelijk dat verweerder niet voldoende rekening heeft gehouden met de stukken van het administratief dossier. Zelfs als hij geen kennis had van het gehoorverslag van het CGVS, dan nog kon verweerder niet onwetend zijn van de begeleidende brief van 15.09.2023 en van de e-mail van 20.02.2021 aangezien die zeker aan verweerders diensten werden overgemaakt. Gelet op deze onnauwkeurige behandeling van de aanvraag schendt verweerder de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht is geschonden doordat verweerder een foute interpretatie maakt van de aanwezig stukken in het administratief dossier. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden omdat verweerder kennelijk geen rekening heeft gehouden met essentiële elementen uit het administratief dossier. Door deze onzorgvuldigheden werd ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich niet kon beroepen op het recht op gezinshereniging zoals bepaald in art. 10,§1, lid 1, 4° Vreemdelingenwet, zodat ook deze bepaling werd geschonden.

De bestreden beslissing dient om die reden alleen al te worden vernietigd.

3.

Voor zover verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker enkel een kopie voorlegde van een doopcertificaat, wijst verzoeker op de bepalingen uit artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschaps-band, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Indien verweerder oordeelt dat (de kopie van) een doopselcertificaat niet geldt als bewijs van verwantschap met de referentiepersoon, wijst verzoeker er op dat art. 12bis,§5 Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder

moet rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd, zoals vermeld in art. 12bis, §6 Vreemdelingenwet. Indien verweerder meent dat de voorgelegde geboorteakte ook niet kan gelden als een ander geldig bewijs, dat laat deze bepaling verweerder nog steeds de mogelijkheid om een aanvullend onderzoek uit te voeren, door verzoeker en/of de referentiepersoon te verhoren. Ook elk ander onderzoek dat noodzakelijk geacht wordt, zoals een DNA-analyse, behoort tot de mogelijkheden. Maar ook deze mogelijkheid wordt door verweerder niet benut.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker geen officiële documenten van de burgerlijke stand neerlegde om zijn afstamming te bewijzen, kan dus evenmin volstaan om de huidige aanvraag af te wijzen, aangezien verweerder in dat geval een onderzoek en/of een onderhoud had moeten voeren met verzoeker en/of de referentiepersoon, teneinde zekerheid te verwerven over de afstammingsband met de referentiepersoon.

Dit geldt temeer aangezien dergelijk onderzoek, met name een DNA-analyse wel werd opgelegd voor de minderjarige broers en zus van verzoeker (stuk 4 en zie verder in het administratief dossier).

Verweerder had minstens voor verzoeker ook deze mogelijkheid moeten openlaten als hij twijfelde aan de authenticiteit van het voorgelegde document ter staving van de afstamming van de referentiepersoon, zelfs indien verweerders twijfels omtrent verzoekers verklaarde leeftijd legitiem waren (quod non, zoals hierboven uiteengezet).

Indien verweerder immers meent dat dergelijk onderzoek nodig en noodzakelijk is om de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn vader te staven, dan kon verzoekers aanvraag desnoods (d.w.z. indien er overtuigende elementen hadden voorgelegen om aan verzoekers minderjarigheid te twijfelen, quod non in casu) worden behandeld als een aanvraag op basis van artikel 9 Vreemdelingenwet. Door verzoeker op basis van foutieve veronderstellingen uit het administratief dossier te beschouwen als meerderjarig, en hem op basis daarvan ook de kans te ontnemen om zijn verwantschap met de referentiepersoon verder te staven, schendt verweerder het redelijkheidsbeginsel, nu het verzoeker de facto onmogelijk wordt gemaakt om zich te herenigen met zijn familie.

Verzoeker wijst er ten overvloede op overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG, die luidt:

De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

Verweerder dient de Belgische wetgeving conform deze richtlijn te interpreteren doch zijn houding in het voorliggend dossier getuigt niet van een intentie om de hereniging van het gezinsleven van verzoeker en de referentiepersoon-vluchteling te vergemakkelijken.”

2.2. Na te hebben opgemerkt dat volgens hem het middel onontvankelijk is in zoverre het redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, omdat de schending hiervan niet verder wordt toegelicht, repliceert verweerder in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 10, 1.1.4 vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

[...]

3. Het spreekt daarbij voor zich dat verzoekende partij daarbij dan ook dient te bewijzen dat zij een kind is van deze referentiepersoon. In dit kader werd zij in de mogelijkheid gesteld om dit te bewijzen. De bestreden beslissing gaat dit verzoek dan ook afwegen ten aanzien van de door verzoekende partij voorgebrachte stukken waarvan deze laatste meent dat zij het verwantschap zouden aantonen.

De bestreden beslissing geeft daarbij op dat:

[...]

Er kan inderdaad niet ontkend worden dat de voorgelegde documenten of beter het voorgebrachte document niet beantwoordt aan de voorwaarden die terecht vooropgesteld worden door verwerende partij. De bestreden beslissing besluit dan ook terecht: “De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd gezien het frauduleuze karakter.”

Het louter feitelijke betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het volstaat niet om te verwijzen naar andere documenten of verduidelijkingen om tegen te spreken dat het voorgelegde document niet voldoet.

4. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en

de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Vanuit Ethiopië verzocht verzoeker op 25 september 2023 om een visum gezinshereniging om zijn vader, die in België werd erkend als vluchteling, te vervoegen. De beoogde gezinshereniging kadert bijgevolg binnen artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarvan de relevante bepalingen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

2.5. Uit deze wetsbepalingen volgt dat de referentiepersoon, erkend vluchteling in België, zich kan laten vervoegen door zijn kinderen die met hem komen samenleven voor zij de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, en dit voor zover hij beschikt over het recht van bewaring en het kind ten laste heeft en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, de andere ouder toestemming geeft.

2.6. In het kader van zijn visumaanvraag gaf verzoeker aan te zijn geboren op een datum in 2006, waardoor hij ten tijde van de visumaanvraag op 25 september 2023 16 jaar, en bijna 17 jaar, was.

2.7. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde foto van een doopselcertificaat niet is gevrijwaard, omdat het geen conforme akte van de burgerlijke stand betreft, het document geen foto van het kind bevat op de daartoe voorziene plaats en er ook geen origineel stuk, maar enkel een foto wordt voorgelegd. In de tweede plaats wordt vastgesteld dat de referentiepersoon in België in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had verklaard dat verzoeker is geboren in 2004, wat dus niet overeenstemt met het geboortjaar dat voor verzoeker bij de visumaanvraag wordt opgegeven, en wat zou betekenen dat verzoeker op het moment van het indienen van de visumaanvraag reeds 19 jaar was en dus meerderjarig, waardoor hij geen beroep meer zou kunnen doen op artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Op basis van de voormelde verklaring van de referentiepersoon in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming stelt verweerder dat er tegenstrijdigheden zijn in het administratief dossier en oordeelt hij dat de “voorgelegde documenten” werden gemanipuleerd “*met als enig doel*” de leeftijdsvoorwaarden in de gezinsherenigings-procedure te omzeilen. Verweerder besluit vervolgens dat “*gezien de tegenstrijdigheden er niet voldaan is aan de authenticiteitsvoorwaarden van voorgelegde documenten*” en dat de visumaanvraag wordt geweigerd omwille van het “*frauduleuze karakter*” ervan.

2.8. Aldus blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat voor verweerder het vermeende frauduleuze karakter van verzoekers visumaanvraag determinerend was voor de afwijzing ervan. Verweerder hecht veel belang aan de door de referentiepersoon gedane verklaring tijdens zijn procedure voor internationale bescherming, meer bepaald op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2021, dat verzoeker is geboren in 2004 en de tegenstrijdigheid van deze verklaring met het door verzoeker opgegeven geboortjaar in zijn visumaanvraag, met name 2006.

2.9. Verzoeker betwist dit op zich niet, maar wijst er – correct – op dat zijn vader deze verklaring nog tijdens zijn procedure voor internationale bescherming heeft rechtgezet.

Hij verwijst zo allereerst naar de mail die de advocaat van de referentiepersoon op 20 februari 2021 stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken, en die ook is opgenomen in het administratief dossier, waarin het volgende werd meegedeeld:

“Ik richt u huidig schrijven in mijn hoedanigheid van raadvrouw van de heer [F.H.K.], van Eritrese nationaliteit.

Mijn cliënt wenst enkele correcties te bezorgen betreffende zijn Dublin-interview van 25.01.2021:

Vraag 15 a:

Datum verbintenis: 19.02.2005 ipv. 19.02.2004

Vraag 16:

[A.] is geboren in 2006 en niet in 2004

Bij voorbaat dan ik u om dit schrijven in het dossier van mijn cliënt toe te voegen.”

Nog wijst verzoeker op het persoonlijk onderhoud dat de referentiepersoon op 30 augustus 2022 had op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) waarin hem werd gevraagd of de informatie omtrent zijn kinderen klopte. Er werd hem gevraagd of verzoeker is geboren in 2004, waarop de referentiepersoon antwoordde: “*In 2006. Het was fout*” en vervolgens de voormelde e-mail voorlegde met onder meer deze correctie.

Verzoeker benadrukt dat in de op 15 september 2023 opgestelde begeleidende brief bij zijn visum-aanvraag ook melding werd gemaakt van de correctie die zijn vader reeds tijdens zijn procedure voor internationale bescherming deed wat betreft zijn geboortedatum, met name citeerde hij in dit verband uit het gehoorverslag van het CGVS van 30 augustus 2022.

Dit alles vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Volgens verzoeker betreft de initiële vermelding van het geboortjaar 2004 dus een eenmalige vergissing van de referentiepersoon, die in tempore non suspecto werd rechtgezet en dit nog tijdens de procedure voor internationale bescherming.

De Raad kan alleszins verzoeker volgen waar hij aanvoert dat de referentiepersoon diens initiële verklaring inzake zijn geboortjaar nagenoeg onmiddellijk, zelfs nog voor het gehoor op het CGVS en alleszins voor de erkenning als vluchteling, spontaan heeft rechtgezet. Zowel de mail van 20 februari 2021 als het schrijven van 15 september 2023, dat verwijst naar de voormelde verklaringen van de referentiepersoon op het CGVS, bevinden zich in het administratief dossier, waardoor verweerder hier ook van op de hoogte was of had

moeten zijn. Door in de bestreden beslissing enkel rekening te houden met de verklaringen van 25 januari 2021, zonder hierbij ook de daarop volgende mail van de advocaat, de verklaringen op het CGVS en de begeleidende brief van 15 september 2023 mee in aanmerking te nemen, heeft verweerder bij zijn beoordeling inzake het frauduleus karakter van de visumaanvraag nagelaten alle relevante gegevens van het dossier in rekening te brengen en het zorgvuldigheidsbeginsel miskend.

2.10. Deze vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat, blijkt immers dat de vaststelling inzake het frauduleus karakter van de voorliggende visumaanvraag – vaststelling die volledig steunt op de initiële verklaring van de referentiepersoon in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming inzake verzoekers geboortjaar – het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt (*“De visumaanvraag wordt dan ook geweigerd gezien het frauduleuze karakter”*).

2.11. De opmerkingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen vermogen ook geen afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen. In zoverre verweerder in de bestreden beslissing en ook in zijn nota voorhoudt dat geen officieel bewijs van de verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon voorligt, enkel een foto van een doopselcertificaat, merkt de Raad nog op dat niet blijkt dat dit een determinerend motief is van de bestreden beslissing. In dit verband is het ook relevant om te verwijzen naar het door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, of nog het hiermee samenhangende artikel 11, § 1, tweede lid van deze wet dat in het geval van de familieleden van een erkende vluchteling met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, de beslissing niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. Verzoeker haalt dit ook terecht aan in zijn middel. Na te hebben vastgesteld dat het voorgelegde stuk geen officieel bewijs van verwantschap is en de authenticiteit ervan niet is gegarandeerd, heeft verweerder vervolgens ook niet zozeer de verwantschap in twijfel getrokken maar wel geoordeeld dat de *“voorgelegde documenten werden gemanipuleerd met als enig doel de leeftijdsvoorwaarden in de gezinsherenigingsprocedure te omzeilen”* om vervolgens de visumaanvraag omwille van het vermeende frauduleuze karakter ervan te weigeren. Zoals reeds werd vastgesteld, betreft dit de werkelijke en determinerende weigeringsgrond van de visumaanvraag, die echter niet op zorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS